

ΕΥΓΕΝΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

Η γαλήνη
της ψυχής μου

*Αφιερωμένο με πολύ αγάπη
στον σύζυγό μου Αντώνη*

Ευχαριστίες

Aισθάνομαι την ανάγκη να ευχαριστήσω, πρώτα από όλους, εσάς που με πιστέψατε και αγκαλιάσατε με πολύ αγάπη το πρώτο μου βιβλίο *Τα Λάθη της Σιωπής*. Ελπίζω το ταξίδι που θα σας προσφέρω και αυτή τη φορά, με την ανάγνωση αυτού του βιβλίου, να σας κάνει να νιώσετε τα ίδια συναισθήματα που ένιωσα και εγώ γράφοντάς το και να γεμίσει την ψυχή σας όπως τη δική μου.

Επίσης ένα μεγάλο ευχαριστώ από καρδιάς ανήκει στον σύζυγό μου Αντώνη, τον πιο αυστηρό και αντικειμενικό αναγνώστη μου, για την πολύτιμη βοήθεια και στήριξή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η Γαλήνη ξύπνησε εκείνο το πρωινό του Σαββάτου αρκετά νωρίς. Αν και ο υδράργυρος είχε χτυπήσει κόκκινο, καθώς ήταν αρχές Αυγούστου, εκείνη, με τη συντροφιά του κλιματιστικού, όλη τη νύχτα κοιμήθηκε ανενόχλητα.

Ραχάτεψε για λίγο στο κρεβάτι της, μια συνήθεια που απολάμβανε ιδιαίτερα τις ημέρες που δεν εργαζόταν. Πόσο μάλιστα σήμερα που ξεκινούσε και η καλοκαιρινή της άδεια! Της ήταν ακόμη δύσκολο να πιστέψει πως, επιτέλους, ύστερα από μια μεγάλη και ιδιαίτερα κοπιαστική περίοδο, έφτασε η ώρα της ξεκούρασης και της απόλυτης ξενοιασιάς και

χαλάρωσης που τόσο είχε ανάγκη. Ο υπερβολικός ζήλος για τη δουλειά της τον τελευταίο καιρό την είχε φτάσει στα όρια της υπερκόπωσης, τόσο σωματικής, όσο και ψυχικής. Ήταν άμεση λοιπόν ανάγκη, το συντομότερο, να γεμίσει τις μπαταρίες της ώστε να επιστρέψει στα καθήκοντα της δριμύτερη. Και αυτό ακριβώς είχε σκοπό να κάνει. Για κανέναν απολύτως λόγο δεν θα άλλαζε τα σχέδια και το πρόγραμμά της. Με τη φίλη της την Ειρήνη θα πήγαιναν για καμμιά δεκαριά ημέρες στη Χαλκιδική, όπου θα τις φιλοξενούσαν ο νονός και η νονά της.

Η Γαλήνη τους αγαπούσε πολύ, γι' αυτό κάθε φορά που της δινόταν η ευκαιρία πήγαινε και τους έβλεπε. Και εκείνοι όμως τη λάτρευαν. Δεν είχαν δικά τους παιδιά και αυτός ήταν ένας λόγος παραπάνω να τη θεωρούν σαν κόρη τους.

Εκτός όμως από τους ίδιους, η Γαλήνη αγαπούσε και το μέρος όπου έμεναν. Το σπίτι τους, μια πανέμορφη σύγχρονη μεζονέτα, ήταν περικυκλωμένη από έναν τεράστιο κήπο γεμάτο από κάθε λογής λουλούδια, δένδρα και κάθε είδους κηπευτικά, αποτελώντας το καμάρι της νονάς της, μιάς και τον φρόντιζε εκείνη προσωπικά με πολύ μεράκι. Λίγα μέτρα πιο κάτω υπήρχε ένας μικρός κολπίσκος όπου τα καλοκαίρια μπορούσε να απολαύσει τη θάλασσα μόνη, καθώς η παραλία ήταν τόσο ερημική που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ιδιωτική.

Ο νονός της, φανατικός ψαράς, είχε και μια βάρκα, στην οποία είχε δώσει το όνομα *Γαλήνη*. Η κοπέλα

τρελαινόταν όταν πήγαιναν για ψάρεμα μαζί. Ήταν μια από τις αγαπημένες ασχολίες της, τη χαλάρωνε και της έφτιαχνε τη διάθεση. Ακόμη θυμόταν την ημέρα εκείνη που ο νονός της της είπε πως ήθελε να της κάνει μια έκπληξη. Όταν την πήγε και είδε τη βάρκα, στην οποία είχε χαρίσει το όνομά της, η συγκίνησή της κοπέλας ήταν απερίγραπτη.

– Έλα! Τί περιμένεις; της είπε ο νονός της όταν την είδε να μένει άναυδη. Με τη βοήθεια των δικών σου χεριών περιμένει να βουτήξει στο νερό!

Αφού της έδωσε και έσπασε ένα μπουκάλι με γλυκό ποτό πρώτα, φτιαγμένο από τα χέρια της νονάς της, έπειτα και οι δύο μαζί την έσπρωξαν με όλη τους τη δύναμη για να κυλήσει στο νερό.

– Καλές ψαριές! φώναξε ο νονός της, και ήσυχες βόλτες!

– Κοίτα την! Σκέτο στολίδι είναι. Πω, πω, κάτι ψάρια που θα φέρει! Άλλο πράγμα! Ας είναι καλοτάξιδη και γούρικη, είπε η νονά της που βρισκόταν μαζί τους, χτυπώντας παλαμάκια χαρούμενα και παρασύροντάς τους να κάνουν το ίδιο. Και πού ξέρεις, Γαλήνη, μπορεί κάποτε να εγκαινιάσουμε και το σκάφος που ονειρεύεσαι να αποκτήσεις, για να οργώνεις τη θάλασσα που τόσο λατρεύεις, παρέα με τον αγαπημένο σου!

Η κοπέλα, αφού την κοίταξε γελαστή, είπε:

– Όνειρα θερινής νύχτας, καημένη νονά μου! Πού τέτοια τύχη...

– Μην το λες αυτό, κοριτσάκι μου! Ποτέ δεν ξέρεις τι έχει ορίσει η μοίρα για τον καθένα.

– Από το στόμα σου και στου Θεού τ' αυτί. Άλλωστε όλοι έχουμε δικαίωμα να κάνουμε όνειρα. Είναι τα μόνα που δεν κοστίζουν και παράλληλα μας χαρίζουν μια γλυκιά ανάπαυλα από τις σκοτούρες της καθημερινότητας...

Αγκάλιασε και τους δύο τρυφερά, τους φίλησε και κοιτώντας τη βάρκα είπε:

– Καλά σεργιάνια και ονειρεμένα!

Η Γαλήνη πάντα ευχαριστούσε την Παναγία που είχε την τύχη να βρίσκονται αυτοί οι άνθρωποι κοντά της και να αποτελούν πράγματι τους δεύτερους γονείς της.

Ο πατέρας της και ο νονός της, ο κύριος Σταύρος, γνωρίστηκαν στον στρατό. Αργότερα έπιασαν και οι δύο δουλειά, ως ηλεκτρολόγοι, στο ίδιο εργοστάσιο. Τα χρόνια αυτά που πέρασαν μαζί τούς ένωσαν τόσο που θεωρούνταν πλέον, εκτός από κουμπάροι, αδελφικοί φίλοι. Μαζί μοιράζονταν τις χαρές, τις λύπες και τις δυσκολίες της ζωής.

Ο νονός της είχε εξομολογηθεί στον πατέρα της και τον μεγάλο του καημό, που του έτρωγε σαν σαράκι την ψυχή. Όπως αργότερα έμαθαν, είχε μια αδελφή μικρότερη. Δυστυχώς όμως η φτώχεια και ο θάνατος της μητέρας του αμέσως μετά τη γέννα της μικρής, ανάγκασαν τον πατέρα του να τη δώσει για υιοθεσία. Ποτέ του δεν μπόρεσε να μάθει τι είχε απογίνει εκείνο το κορίτσι. Δεν προσπάθησε παρ' όλα αυτά να τη βρει, όχι φυσικά γιατί δεν ήθελε, αλλά γιατί δεν είχε κανένα στοιχείο στα χέρια του

που θα τον οδηγούσε κοντά της. Αλλά βαθιά μέσα του πίστευε πως κάποτε θα γινόταν κάποιο θαύμα.

Όταν πήραν τη σύνταξη τους ο πατέρας της και ο νονός της, ο τελευταίος αποφάσισε να περάσει όσα χρόνια του χρώσταγε ακόμη ο Θεός στον παράδεισο που είχαν δημιουργήσει με χίλιους κόπους ο ίδιος και η γυναίκα του, η κυρία Θεανώ. Επειδή εκείνη, τα τελευταία χρόνια, είχε προβλήματα με την καρδιά της θεώρησαν ότι υπήρχε ακόμη ένας σημαντικός λόγος για να μετακομίσουν μόνιμα στον καθαρό αέρα και μέσα σε όλα τα αγαθά που τους προσέφερε η εξοχή.

Μα και η Γαλήνη θεωρούσε εκείνον τον τόπο σαν έναν μικρό επίγειο παράδεισο, ευλογημένο από τον Θεό, έτσι όπως φύτρωνε μέσα στο ασύγκριτο και εξωτικό πράσινο της Χαλκιδικής. Δεν ήταν λίγες οι φορές που αναζητούσε εκεί καταφύγιο, προκειμένου να βρει την ψυχική της ηρεμία.

Η σκέψη και μόνο ότι σε δυο ημέρες θα βρισκόταν στο αγαπημένο της μέρος, την έκανε να πετάει στα σύννεφα. Προς το παρόν, όμως, έπρεπε να σηκωθεί και να ετοιμαστεί γιατί σε καμμιά ώρα θα περνούσε η Ειρήνη για να την πάρει και να πάνε για τα τελευταία τους ψώνια. Η φούστα, που είχε βάλει εδώ και κάτι ημέρες στο μάτι, στη βιτρίνα ενός καταστήματος, ήταν σίγουρη πως την περίμενε.

Αφού τέλειωναν τα ψώνια τους θα έπιναν ένα καφεδάκι κοντά στη Μητρόπολη. Κατόπιν θα γύριζαν σπίτι για να τιμήσουν τον ανεπανάληπτο μουσακά

—όπως τον χαρακτηρίζαν— της μητέρας της Γαλήνης, της κυρίας Βούλας, και το βραδάκι θα έκαναν μια βόλτα προς το Θησείο, που αποτελούσε τον αγαπημένο τους τόπο για βραδινή έξοδο, ιδιαίτερα τα καλοκαίρια.

Εκείνη η διαδρομή, από τη Διονυσίου Αρεοπαγίτου μέχρι το Θησείο, μάγευε τη Γαλήνη. Της άρεσε να βλέπει τον κόσμο που πηγαινοερχόταν και τη χαρούμενη φασαρία που δημιουργούσαν. Την ενθουσίαζε να βλέπει φωτισμένο το Ηρώδειο, τον λόφο του Φιλοπάππου, τον Παρθενώνα. Να χαζεύει τους μικροπωλητές που έστηναν τιςπραμάτειες τους στο πλακόστρωτο και με χίλια-δυο παζάρια προσπαθούσαν να πουλήσουν. Έβρισκε αρκετά διασκεδαστικό να βλέπει διάφορους τουρίστες να σκαρφίζονται κάθε λογής ιδέες προκειμένου να κερδίσουν κανένα ευρώ. Τη μεθούσε η έντονη μυρωδιά του γιασεμιού που τις καλοκαιρινές νύχτες γινόταν ιδιαίτερα αισθητή. Μια από τις εικόνες που την ενθουσίαζε ήταν σαν συναντούσε κάποιον λατεרνατζή να παίζει με τη λατέρνα του. Η εικόνα αυτή την ταξίδευε σε παλιές ρομαντικές εποχές.

Η μυρωδιά από την ετοιμασία του μουσακά άγγιξε την όσφρησή της. Αυτό σήμαινε πως η ώρα είχε περάσει και εκείνη ακόμη ονειροπολούσε. Η Ειρήνη θα ερχόταν σύντομα και, ως συνήθως, θα την περίμενε να ετοιμαστεί, πράγμα που την τσάντιζε όπως ήταν φυσικό. Έτρεξε γρήγορα-γρήγορα στο μπάνιο, έκανε ένα δροσερό ντους, βάφτηκε

ελαφρά, τράβηξε τα μαύρα της μαλλιά προς τα πάνω σε ένα μικρό κοτσάκι για να μη ζεσταίνεται, έβαλε ένα φορεματάκι και πήγε στην κουζίνα να πει λίγο καφέ να ανοίξει το μάτι της. Έτσι και δεν έβαζε το πρωί μια γουλιά, έστω, καφέ στο στόμα της, ένιωθε άρρωστη και δεν μπορούσε να λειτουργήσει.

